

Informační leták

Kněžského bratrstva sv. Pia X.

Brno, 10. ledna – Středa po Zjevení Páně

Drazí věřící,

na konci roku nás zastihla radostná zpráva o rozhodnutí Ministerstva kultury o registraci FSSPX před státem, o kterou jsme požádali již před více než rokem. Ale protože, jak praví české lidové přísloví, „čert nikdy nespí“ a každému dobrému dílu musí být odporováno, aby bylo přezkoušeno, na konci lhůty pro rozklad (jedná se o odvolání v některých zvláštních případech) proti rozhodnutí MK podala ČBK tento rozklad jako vedlejší účastník řízení přesto, že ve svých dopisech vyjadřovala ČBK důvěru v kompetenci MK při rozhodování. Jak je vidět, stanoviska ČBK nelze brát příliš vážně a vítězství pravdy a lásky nad lží a nenávistí, které se prosadilo na MK po odchodu ministra Daniela Hermana, se na ČBK nevztahuje. Tam pokračuje tradiční nenávist a útoky na naše Kněžské bratrstvo, a tak se naše pozice podobá situaci sv. Pavla, který se v obavách před farizeji odvolal před Felixem k císaři, kde se nakonec dobral alespoň přirozené spravedlnosti. Modleme se v duchu evangelia za ty, kteří nás pronásledují, aby se vrátili k hlásání pravdy Kristova evangelia a k životu lásky Kristovy. Jejich současné počínání je pro Církev bohužel spíše ostudou. Smyslem církevních úřadů není totiž hájit své mocenské pozice, alebrž sloužit Kristu svědectvím zjevené pravdě a milosrdenství Božímu, což je s mocenskými intrikami, přetvářkou a šířením pomluv neslučitelné. Ale, jak mne utěšoval jeden kamarád, „neboj se, dneska už se neupaluje“. Za víru se má bojovat zbraněmi ducha, Bohu díky se Církev v této věci vrátila ke své původní praxi, které nás učil náš Pán Ježíš Kristus, a ani ČBK ji nemůže změnit. Současná situace invokuje myšlenku na Balbínův skvělý spis *Pamětní nápis*, kde Bohuslav Balbín popisuje, jak nejvyšší purkrabí Bernhard Ignác Martinic za kulisou své zbožnosti škodil České zemi svojí mocenskou bezostyšnou arogancí, spojenou s pokrytectvím a intrikami. Mimo jiné kritizuje i vyhánění jinověrců ze země, lituje odchodu mnoha nadaných Čechů a předkládá svůj názor, jak mají být tito získáni zpět do Církve. Možná by bylo vhodné se takto kultivovaně chovat i k nepohodlným souvěrcům.

Pro nás je na celé věci povzbuzující, jak vysoko si ČBK cení vlivu a působení čtyř katolických kněží a několika stovek věřících hlásících se k našemu Kněžskému bratrstvu. Jako Bůh skrze Kaifáše vynesl proroctví, že jeden musí zemřít, aby nezahynul celý národ, tak nám Bůh skrze naše biskupy ukazuje, že síla tradice není v počtech a pozemských prostředcích, ale v pravdě Kristově a svátostných milostech, přicházejících skrze svátosti udělované v autenticky katolické formě. Je vidět, že vnitřní nepřátelé Církve se bojí Kristovy pravdy a svátostí jako „čert kříže“, což je pro nás povzbuzením k odhodlání jít věrně započatou cestou. Působí úsměvně, jak hlasatelé koncilní otevřenosti a

vstřícnosti vůči komukoliv se v našem případě vrací k inkviziční posedlosti a jak ve své nenávisti odhalují svoji pravou tvář. Stojí to diametrálně v kontrastu s některými opravdu koncilními kněžími, kteří jsou i vůči nám otevření a přátelští, čímž ukazují, že to, co učí, myslí vážně. I když ani s nimi nesouhlasíme, můžeme si jich alespoň vážit a normálně s nimi komunikovat.

K dosavadním dopisům ČBK k naší registraci chci ještě podotknout následující: Z naší strany jsme se vždy vyjadřovali v theologické rovině ke katolické vírouce a k problémům církevní krize a v tom budeme pokračovat, neboť musíme poslouchat Boha více než lidi. O osobách jsme se vyjadřovali pouze tehdy, když jsme byli napadáni. Jsme rádi, že jsme s českými biskupy dospěli ke shodnému závěru, že jak členové, tak věřící Kněžského bratrstva jsou katolíci. Byli bychom rádi, kdyby čeští biskupové postupně zrevidovali svůj postoj k našemu Kněžskému bratrstvu a byli ochotni ke korektním kontaktům s námi, což svého času J. Em. Miloslav Vlk odmítl. Zatím tomu však nic ani v současnosti nenasvědčuje. K obavě ČBK, že „společenství s katolickou Církví ohrožujeme,“ chceme všechny biskupy ujistit, že o registraci jsme usilovali pouze proto, abychom zajistili plně legitimní vztah FSSPX k České republice, a nikoliv proto, abychom se oddělovali od společenství katolické Církve. V tomto je naše snaha obsahově v souladu s obvyklou diplomacií Svatého stolce, která se ve všech zemích, kde katolická Církve a její organizace působí, snaží, aby pokud možno zajistila co nejkorektnější vztahy se státními autoritami při respektování zákonů příslušného státu. Vyjádření komise Ecclesia Dei, že *členové Bratrstva jsou katolíci na cestě k plné jednotě*, nelze chápat v pohledu dogmatické nauky, neboť by bylo rozporuplné. Katolíkem, a tedy v jednotě s Církví, buď křesťan je, nebo je ve schismatu či herezi a katolíkem není, zde není žádné mezi. Kněžské bratrstvo v plné jednotě s Církví je a jeho působení je plně legitimní. Dle našeho postoje vyjádření komise Ecclesia Dei lze správně věcně chápat pouze v tom smyslu, že Kněžské bratrstvo skrze vyjednávání se Svatým stolicem je na cestě k vyjednávané řádné jurisdikci, která by v případě dohody nahradila současnou jurisdikci mimořádnou, mající plnou legitimitu ve všech oblastech vzhledem ke krizi Církve způsobené II. vatikánským koncilem. Zda, kdy, do jaké míry a za jakých podmínek může být toto vyjednávání úspěšné, není předmětem mé úvahy.

Oproti některým zlovolně šířeným pomluvám považuji za nutné zdůraznit, že jsme v celé věci od začátku postupovali v plném souladu s našimi představenými. O registraci jsme zažádali po konzultaci a schválení generálním představeným Msgr. Bernardem Fellayem, jemuž byly průběžně v německém překladu předkládány všechny důležité dokumenty včetně stanov vyžadujících jeho schválení, které jsme obdrželi. Totéž platí o představeném distriktu P. Stefanu Freyovi. Oba nám byli celou dobu nápomocni, Msgr. Fellay nám

poskytl účinnou pomoc svým dopisem ve vztahu k MK a obhajobou našeho postupu na Kongregaci pro nauku víry. Oběma představeným bych chtěl touto cestou vyjádřit vděčnost a poděkování. Věřím, že přes obstrukce ČBK nakonec vše dopadne pro nás úspěšně.

Naše Kněžské bratrstvo čeká letos začátkem července velmi významná událost – generální kapitula s volbou generálního představeného. Současný generální představený Msgr. Bernard Fellay vyzval k modlitbě za generální kapitulu, proto se od svátku sv. Marcela 16. 1. 2017 budeme před společnou modlitbou růžence modlit modlitbu *Přijď, ó Duše Přesvatý; Neposkvrněné Srdce Panny Marie, oroduj za nás; Sv. Pie X., oroduj za nás* a modlitbu za svatořečení našeho zakladatele Msgr. Marcela Lefebvra, v níž budeme našeho zakladatele prosit především o to, aby byl zvolen takový generální představený, který bude věrně pokračovat podle intencí našeho zakladatele v díle tradice a vedení našeho Bratrstva, upevní jednotu mezi FSSPX a spřátelenými komunitami a bude pastýřem chránícím ovce stádece před koncilními vlky.

V závěru roku vyšly v Dědictví Svatováclavském dva tituly. *Život Panny Marie* je knížkou pro naše děti. Vykresluje hlavní události ze života Matky Boží s možností barevného dotvoření. Krátké texty obsahují i údaje o svátcích, kdy si v rámci liturgického roku jednotlivé události ze života Panny Marie připomínáme. Tato knížka je původně dílem Sester Kněžského bratrstva sv. Pia X. a vychází s jejich laskavým svolením. Dále vyšla encyklika papeže Pia XI. *Mortalium animos* s dalšími dokumenty o ekumenickém hnutí, které jsou do češtiny přeloženy poprvé. V jednoznačném rozporu s těmito rozhodnutími učitelského úřadu je současné pojmání ekumenismu se synkretistickou modlitební praxí. Jak Ekumenická rada církví, tak Vojenská duchovní služba na ekumenické bázi, v nichž obou je Církve římskokatolická angažována, jsou jimi již předem ve svých naprosto nekatolických principech odsouzeny.

S kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

Informace P. Tomáše Stritzka FSSPX pro věřící

Brno 22. 12. 2017

Drazí věřící,

obracím se k vám pouze krátkým dopisem, abych vás informoval, že dnes Ministerstvo kultury zaregistrovalo Kněžské bratrstvo sv. Pia X. jako třetí katolickou náboženskou organizaci pod titulem „Církev a náboženská společnost“, což je společný pojem státního práva pro registrované náboženské subjekty.

V rozhodnutí mimo jiné Ministerstvo kultury uvedlo: „Pro účely registrace byly dle názoru ministerstva splněny požadavky, které zákon o církvích a náboženských společnostech na registraci nové církve a náboženské společnosti klade, a bylo prokázáno, že se v případě Bratrstva jedná o samostatnou církev a náboženskou společnost, která funguje v rámci obecného společenství katolické církve ...“

Kněžské bratrstvo sv. Pia X. je tedy státem uznáno jako katolická náboženská organizace, jejíž stanovy a činnost jsou v souladu se zákony České republiky a jejíž kněží platí před státem jako duchovní. O vztahu Bratrstva s „církví a náboženskou společností Církvi římskokatolickou“ konstatuje Ministerstvo kultury, že patří spíše do oblasti církevního práva. Dle našeho postoje tento vztah lze plně řešit až po dohodě o kanonickém postavení se Svatým stolicem. Registrace Bratrstva tomuto není na překážku, spíše naopak vytváří vhodné podmínky pro dohodu s ČBK při respektování svébytnosti, kterou Svatý stolec v případě dohody o kanonickém statusu pro Bratrstvo navrhuje. Nicméně dohodu o dílčích záležitostech, jako je např. otázka jurisdikce k oddávání pro kněze Bratrstva, považujeme za možnou i nyní.

Tímto chci poděkovat všem, kteří nás ve věci registrace podpořili a byli nám nápomocni.

Mše sv. o vigílii Narození Páně bude letos ve všech kaplích obětována na poděkování za Boží pomoc, ochranu Panny Marie, sv. Judy Tadeáše, sv. Prokopa a sv. Marcela, jež jsme za pomoc prosili.

Požehnané vánoční svátky a mnoho milostí do nového roku vám přeje a vyprošuje s kněžským požehnáním

P. Tomáš Stritzko FSSPX

List generálního představeného FSSPX Msgr. Bernarda Fellayho přátelům a dobrodincům č. 88/listopad 2017

Milí přátelé a dobrodinci,

v měsíci říjnu 2017 se setkávají tři výročí událostí, které spoluurčily průběh dějin lidstva a Církve: Lutherovy vzpoury, bolševické revoluce a slunečního zázraku ve Fatimě.

Před 500 lety zahájil Martin Luther dne 31. října 1517 vzpouru proti katolické Církvi. Před sto lety, dne 7. listopadu, vypukla ruská revoluce. Podle juliánského kalendáře dostala jméno „Říjnová revoluce“.

Před 100 lety, několik dní předtím, a sice 13. října, zpečetilo Neposkvrněné Srdce Panny Marie velkolepým zázrakem poselství z Fatimy: Panna Maria oznámila události významné pro budoucnost Církve a světa – některé z nich již patří minulosti, jako Druhá světová válka, jiné ještě nenastaly, jako vítězství Neposkvrněného Srdce a obrácení Ruska.

Lutherova reformace se na první pohled jeví jako náboženská událost. Zajisté, tento německý vůdce hereze otrásl základy katolické Církve útokem na papežství, milost, mši svatou, kněžství, svatou Eucharistii... Víra a prostředky, které Bůh daroval lidem, aby dosáhli věčné spásy, byly odmítnuty či dalekosáhle zfalšovány.

Ale s ohledem na nepopiratelné spojení mezi nadpřirozeným řádem milosti v Církvi na jedné straně a časným řádem lidských vlád a občanské společnosti na straně druhé se rozšířila revolta proti Církvi velmi rychle i na lidskou společnost. Přispěla k rozpolcení Evropy až do dnešního dne, zahájila epochu pronásledování Církve v reformovaných zemích, poznamenala celou Evropu strašnými válkami, z nichž nejbolestnější byla Třicetiletá válka. Nejsme vůbec schopni slova, když vidíme, jak dnes představitelé Církve vzdávají chválu a čest této pro křesťanstvo tak smutné a ohavné události.

Lutherova revolta se opírá o zásadu, která je základem moderního myšlení a která řídí současnou společnost a představuje se jako socialisticko-komunistická či liberální. Tato zásada má za cíl osvobození lidí od závislosti na Bohu a jím ustanoveném řádu, a to jak na přirozené, tak i nadpřirozené rovině.

Přesto však hluboko v lidské přirozenosti dlí bytostná skutečnost naprosté závislosti na jejím Stvořiteli, a sice ve všech oblastech, protože neexistuje oblast, z níž by se mohlo lidské bytí vymanit. Pojem stvoření na to jasně poukazuje. Pro tvora z této objektivní závislosti bezprostředně vyplývá povinnost stejně absolutního podřízení se Stvořiteli, což je Bůh sám. Toto podřízení zahrnuje mnohem více než jen to, co pod ním člověk všeobecně rozumí: poslušnost vůči Božím příkázáním, morální poslušnost. Vztahuje se též na řád rozumu a poznání. Je to podřízení rozumu skutečnosti, jak se nám ukazuje; to jde tak daleko, že přesná definice pravdy je „soulad rozumu se skutečností“, s objektivní skutečností. V oblasti víry je tomu stejně tak, avšak příčina podřízení se u ní je jiná. Zatímco náš přirozený rozum se podrobuje světlu zjevného, podrobuje se nadpřirozená víra autoritě Boží, který je Pravda a který se ani nemýlí, ani nás nemůže uvést v omyl, jak to vyjadřujeme v aktu víry.

Luther svou zásadou svobodného biblického bádání toto podřízení zlikvidoval. A od té doby naplňuje velké slovo „svoboda“ jako výkřik celý vesmír: v podstatě je to vzpoura proti Bohu a Bohem chtěnému řádu. Moderní svoboda lichotí duši, která je od dědičného hříchu padlá; je pokušením současné doby, je iluzorní. Je to utopický přelud, který sehrál roli při hříchu archanděla Lucifera a od té doby při každém hříchu. Takzvané osvobození špatně končí a koneckonců nemá s pravou svobodou nic společného. Neboť byl-li člověk stvořen svobodný, potom ne proto, aby se vzpíral Bohu, svému poslednímu a nejvyššímu Dobru, nýbrž proto, aby sám volil prostředky, které jej vedou k Bohu. Tím si člověk zasluhuje dosažení věčné blaženosti, kterou všemohoucí Bůh chce sdílet se svými tvory.

Jak málo dnes lidí, kteří jsou zcela ponořeni do této liberální atmosféry, ještě vůbec chápou tyto přece tak základní pravdy!

Jak se zdá, ani nezadržitelné výstřelky liberalismu, když ve své logice zachází až do krajnosti – ať je to anarchie, anebo tyranie materialistické moci, jako například socialistický komunismus, jehož strašné řádění s nejméně 250 milióny mrtvých tragicky poznamenalo 20. století –, nepřiměly naše současníky k zamyšlení.

Ruská revoluce vychází z této vzpoury proti jhu časné moci; její původ ale není ruský. Nachází se opět v západní Evropě. Karel Marx byl Němec; Rusko se stalo oblastí, kde se uplatnily zásady rozpracované německým Marxem, a sice, jak tvrdí jistí historikové, s finanční podporou německých obchodních kruhů. Přesto revoluce velmi brzy zaútočila na náboženství.

Komunismus vidí v katolické Církvi více než kdekoliv jinde nepřítele na život a na smrt, jehož je třeba zničit, kdyby to bylo možné. Komunismus rozpoutal největší pronásledování Církve, která pokračují ještě i dnes, ať již v Číně, Severní Koreji či Vietnamu.

To vše bylo předpovězeno ve Fatimě, kde naše milá Paní prosila církevní autority i každého křesťana o konání zcela prostých skutků k odvrácení hrozícího neštěstí od země: o úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci, o pět prvních sobot v měsíci k nápravě urážek, kterých se dostává Matce Boží, a o zasvěcení Ruska.

Člověk žasne, v jak očividném nepoměru stojí od nebes navržené prostředky k boji proti zlům sužujícím lidstvo vůči dramatickému osudu národů v tomto okamžiku dějin lidstva. Avšak Bůh, jenž je všemohoucí a který dlí nekonečně vysoko nad lidským shonem, nepotřebuje žádné lidské prostředky. Stačí Mu jediné slovo k tomu, aby stvořil vesmír, aby jej obnovil či spasil. To se však stane jen prostřednictvím lidí, kteří nakonec uznají jeho všeobecnou vládu. „Válka skončí, ale pokud lidé nepřestanou urážet Boha, brzy začne za pontifikátu Pia XI. ještě horší válka.“ „Když lidé poslechnou mé prosby, Rusko se obrátí a bude mír; když ne, Rusko rozšíří své bludné nauky po celém světě a vyvolá války a pronásledování Církve.“ Mír ve světě – a v Církvi – je vázán na zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Podle nepochybného svědectví, které mi někdo osobně sdělil, řekla sestra Lucie krátce před smrtí jednomu knězi, že „zasvěcení Ruska se **USKUTEČNÍ**, ale že to bude velmi obtížné“.

Vítězství Neposkvrněného Srdce Mariina nastane. O tom nechováme žádnou pochybnost. Ale v této chvíli zuří boj, a tentokrát zasahuje až do nejhlubšího nitra Církve. Sloupy naší víry, jež se zdají být neotřesitelné, se chvějí v základech; biskupové a kardinálové překonávají Luthera, svého nového učitele, a slaví letos výročí jeho odporu. Jen nepatrný je počet těch, kdo hájí zjevenou pravdu. Hlas, na němž závisí všechno v Církvi na zemi, se vytrvale zahaluje do mlčení. Dovoluje temnotám naukového a morálního zmatku, aby pronikaly do Božího města.

Již 29. června 1972 poznamenal papež Pavel VI., že „kouř Satanův pronikl nějakou trhlinou do chrámu Božího“. Dnes to již není nějaký oblak kouře, ale hustý dým jako po výbuchu sopky. Už sv. Pius X. ujišťoval: „Kdo se nad tím vážně zamýšlí, ten se jistě obává, že tato zvrácenost duší nutně představuje určitou první zkoušku nebo přímo počátek zlých věcí, které je třeba očekávat v době poslední; nebo zda se již na zemi nenachází syn zkázy, o němž hovoří apoštol“ (encyklika *E supremi Apostolatus* ze 4. října

1903). Co máme teprve říkat o 100 let později, když vidíme, jak se Církev pozvolna rozkládá? Krev nám tuhne v žilách, když slyšíme, jak tentýž hlas ve vztahu k nauce o ospravedlnění říká, že se Luther v tomto bodě nemýlil. Při jedné tiskové konferenci, 26. června 2016 při zpátečním letu z Arménie, bylo řečeno toto: „Myslím, že úmysly Martina Luthera nebyly mylné: byl to reformátor. (...) A dnes se shodujeme – luteráni a katolíci spolu se všemi protestanty – ohledně nauky o ospravedlnění: v tomto tak důležitém bodě se (Luther) nemýlil.“

Proto nemáme pro Kněžské bratrstvo sv. Pia X. a pro Vás, drazí věřící, jinou směrnicí než pokračovat v tom, co svatá Církev vždy činila, ať se děje cokoli. Cesta pravdy, jež v každé době vydávala světce, bude vždy jistou cestou do nebe, cesta evangelia a následování Krista a nejblahoslavenější Panny. Používáme prostředků, které nám nabízejí nebesa, a máme jistotu, že nemůžeme dělat nic lepšího. Naše růžencové tažení oficiálně skončilo 22. srpna. Ale my Vás vytrvale a vroucně prosíme, abyste si udrželi jednou získané dobré návyky: modlitbu růžence a malé oběti, které jsou Bohu tak příjemné a které mají moc zachraňovat duše pro věčnost, jestliže se do nich zasadí zrníčko Boží lásky!

Na sklonku tohoto roku, v němž slavíme 100. výročí fatimských zjevení, si vezmeme k srdci nauky a prosby ustavičné Panny a Rodičky Boží Marie. Podle jejích vlastních slov bude její srdce naším útočištěm a cestou, jež vede k Bohu. Žijeme touto nadějí, aniž bychom si dali vzít odvahu strašnými událostmi, které nás obklopují; s vědomím, že pro všechny své bližní můžeme a musíme vykonat mnoho dobrého, budeme-li se věrně a pevně držet pokladů tradice.

Vřelý dík také za Vaši neúnavnou šlechetnost! Kež Vám ji Bůh odplatí svými dary a kež Vám v očekávání vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie žehná.

Menzingen, 21. listopadu 2017,
na svátek Obětování Panny Marie.

+ Bernard Fellay
generální představený

Kázání P. Tomáše Stritzka FSSPX na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie 2017

Ve Jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Amen.

Drazí spolubratři v Kristu, drazí věřící,
po Krédu, když skládají či prodlužují slib kandidáti či členové našeho Kněžského bratrstva, kněz pověřený zastupováním generálního představeného v oslovení říká: „Dnes, po užitečné přípravě svých duší, se souhlasem generálního představeného a především posílení milostí Ducha Svatého a přímluvou nejblahoslavenější Panny Marie, jste hotovi slavně složit svůj slib před tváří Boha a Pána našeho Ježíše Krista a jeho nejmilovanější Matky, andělů a všech vyvolených a před svatou římskou Církví a Kněžským bratrstvem sv. Pia X.“

Vstoupení, prodloužení slibu či věčný slib členství v našem Kněžském bratrstvu následuje po přípravě, „užitečné přípravě“. Bohoslovci se stávají členy ve druhém ročníku, tedy po více než roce studia a přípravy v kněžském semináři, kde se seznámí se stanovami a společným životem našich členů. Studium, modlitba, pravidelné přijímání svátostí a společný život s ostatními členy Bratrstva jsou tou užitečnou přípravou. Dovoleno je jim zavázat se pouze na jeden rok.

Teprve po deseti letech naši členové mohou požádat o složení slibu věčného závazku. Před tím musí úspěšně absolvovat studium v semináři ukončené kněžským svěcením, osvědčit zbožnost a způsob života vyžadovaný našimi stanovami a věrnost našemu Kněžskému bratrstvu. Proto je řečeno „se souhlasem generálního představeného“ – ten totiž po případné poradě s představenými kněze rozhoduje o připuštění k věčnému závazku. Toto dovolení kněz dostane, pokud se neprokáže, že z nějakého objektivního důvodu není hoden tohoto definitivního přijetí. Pak dle daných důvodů je mu umožněno zavázat se opět na rok, nebo tři roky, jedná-li se o závažné důvody, může mu být prodloužení členství zcela odmítnuto a je propuštěn. Pamatuji více takových případů a představení v nich osvědčili až přílišnou trpělivost a byli jsme to spíše my řadoví kněží, kteří jsme mezi sebou už spolubratra, který nedbaje na ničí domluvu a napomenutí rozvracel společný život a naši práci, nechtěli.

Jsou i kněží, kteří skládají pouze časné závazky, neboť chtějí jednoho dne po překonání krize Církev naše Kněžské bratrstvo opustit. Bývá to pozdější rozhodnutí zpravidla v dalších letech po kněžském svěcení a je to jejich legitimní rozhodnutí. Takových případů však není mnoho.

Dovolení k složení věčného závazku je tedy pro každého z nás velká čest a milost, ale rovněž závažný krok v kněžském životě, jedno ze tří nejvýznamnějších rozhodnutí od vstupu do kněžského semináře – nejprve přijetí podjáhenských svěcení se závazkem celibátu, toto definitivní odevzdání se Boží službě, poté kněžské svěcení s přijetím zodpovědnosti za spásu svěřených duší a nakonec věčný závazek v Kněžském bratrstvu sv. Pia X., závazek před Bohem k církevnímu institutu, ke kterému člověk patří, k boji o jeho uchování a rozšíření, závazek věrnosti a lásky v dobrém i zlém. Stejně, jako nejsou nikdy zcela dokonalí manželé, nejsou zcela dokonalí představení a podřízení, ale slib věrnosti před Bohem přesto zavazuje. Bůh však těm, kteří se snaží o naplnění toho, co v rámci institutu založeného a schváleného Církví slíbili, dává vždy milost a požehnání. Proto je důležité prosit o posilu milosti Ducha Svatého k plnění povinností, které z členství v Kněžském bratrstvu vyplývají, a tyto jsou prosícím jistě hojně udělovány.

Dnes se již čtvrtý český kněz zaváže takto *in perpetuum* – navždy k našemu Kněžskému bratrstvu přináležet, je to velká milost pro apoštolát v naší zemi. Dva naši bohoslovci dnes také prodlužují své závazky. Všechny tedy provázejme svými modlitbami, zahrňme též všechny ostatní a celé Kněžské bratrstvo.

Náš zakladatel Msgr. Marcel Lefebvre zvláštním způsobem poručil naše Kněžské bratrstvo přímluvě Panny Marie, což vyjádřil už tím, že ustanovil osmý prosinec, svátek jejího Neposkvrněného početí, za den přijímání nových členů, za den prodlužování závazku. Proto je 8. prosinec spolu s výročím založení – svátkem Všech svatých - a svátkem našeho patrona sv. Pia X. jedním z hlavních u nás slavených svátků. Dále o mariánské úctě, o cestě ke Kristu skrze Pannu Marii a o posvátném růženci náš zakladatel hovoří v našich stanovách a v *Duchovním průvodci*.

Skrze Pannu Marii k nám přišel Vykupitel. První předzvěst této radosti v jejím Neposkvrněném početí slavíme právě dnes – Panna Maria byla počata bez poskvrny dědičného hříchu, aby byla důstojnou bránou oddělující světlo přicházejícího Krále všech národů od temnot hříchů.

Prosme ji, aby ochraňovala všechny naše kněze, bohoslovce, bratry, sestry a věřící, celé naše Kněžské bratrstvo, abychom touto bránou směřovali vždy ke světlu věčného života s Kristem, Pannou Marií, anděly a svatými.

Amen.

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Rozhovor P. Tomáše Stritzka FSSPX pro *Parlamentní listy* ze dne 24. 11. 2017

ROZHOVOR: Katolické Kněžské bratrstvo svatého Pia X. (FSSPX) v ČR požádalo o registraci jako náboženská společnost, která je organizačně nezávislá na jiném státě registrovaném náboženském subjektu, toto platí i vůči místní hierarchii římskokatolické ve smyslu státní registrace. Prior bratrstva Tomáš Stritzko vysvětluje důvody. Papež František i revoluční hierarchie se podle FSSPX odklání od katolické víry. Islám podle něj představuje vzhledem ke své násilné podstatě hrozbu.

Kněžské bratrstvo svatého Pia X. (FSSPX) v ČR požádalo o registraci jako „církve a náboženská společnost“, která je organizačně nezávislá na jiném státě registrovaném náboženském subjektu, toto platí i vůči místní hierarchii římskokatolické i řeckokatolické církve ve smyslu státní registrace. Pokud vím, FSSPX se hlásí k tomu, že je součástí katolické církve. Nyní chcete založit novou církev? V tom aby se, otče, s odpuštěním, čert vyznal...

Nejprve je nutné poznamenat, že „církve a náboženská společnost“ je pojem civilního práva a znamená svébytnou právnickou osobu náboženského zaměření. Nelze ho směřovat s pojmem církve či společnosti v kanonickém slova smyslu. Každá takto registrovaná osoba státě je v náboženském smyslu tím, čím je podle svých stanov, jak nám to ostatně potvrdili i na ministerstvu kultury.

V českém právním řádu existuje ještě možnost evidované právnické osoby, kterou registrované právnické osoby mohou založit a také bez udání důvodu zrušit, zrušit do pěti dnů, a na zakladatele přechází celý její majetek. V tomto vztahu jsou k České biskupské konferenci všechny exemptní řády a církevní společnosti. To neodpovídá vůbec kanonickému právu ani právnímu postavení řádů vůči státu například v sousedním Německu a Rakousku, kde jsou tyto svébytné. To je pro nás i v případě, že by nám ČBK tuto možnost nabídla, naprosto nepřijatelné. Navíc nepředpokládáme, že bychom takovou nabídku dostali. Nicméně jsme se dozvěděli, že už loni před koncem roku jednala ČBK v obavě, aby si z nás „někdo“ nevzal

příklad. To by bylo aktuální hlavně v případě, že by došlo k dohodě s Římem. Že zde může jít o kontrolu nad miliardovým majetkem, to víte, pane redaktore, sám.

Když jsme zvažovali registraci, tak jsme o takových věcech vůbec nepřemýšleli, my jsme chtěli pouze řešení poměrů vůči státu – náboženská společnost, která je organizačně nezávislá, to jsme, tak jsme se tak chtěli registrovat. A jsme nyní zatahováni do záležitostí, se kterými nechceme mít nic společného.

Býváte označováni za schizmatiky. Označoval vás tak kardinál Vlk. Nebo časopis Christnet.eu. Jste schizmatici? Považuje vás Svatý stolec za schizmatiky?

Schizmatik je ten, kdo se odděluje od katolické církve. My se neoddělujeme od církve ani od jejích pozemských představitelů do té míry, do které ještě jednájí v souladu se zadáním úřadu, který je jim Kristem svěřen. Co se týče Svatého stolce, papež nás za schizmatiky nepovažuje na rozdíl od některých pseudokonzervativních kardinálů. A ti revolucionáři, kteří ve schizma jinak nevěří, ale naše bratrstvo jim je trnem v oku, to o nás říkají v rámci svého ideologického boje.

A nebojíte se, že vaše registrace může nahrát těm, kdo vás za schizmatiky označují, či to může u věřících vyvolat dojem schizmatu?

Ne, kdybychom se báli, nemohli bychom dělat vůbec nic. Pro naše věřící zveřejňujeme pravidelně na našich internetových stránkách informace o registraci včetně dokumentů, aby se mohli o všem informovat a také hájit naše postoje. Považujeme to za povinnost vůči těm, kteří nás svými podpisy podpořili a kterých si za toto přiznání se k našemu apoštolátu vážíme.

Je nemálo našich věřících, kteří jsou pro věrnost našemu apoštolátu od moderních kněží a věřících vystaveni nenávisti a různým formám nátlaku a šikany, ale přesto v této zkoušce věrnosti církvi stojí pevně.

A že těm, kteří by nás svými pomluvami a manipulacemi chtěli prezentovat jako extremistickou sektu a jejichž hlavním cílem je na nás útočit, naše případná registrace státem vadí, to mne velmi těší. Pravda stejně nakonec vyjde najevo.

Jaký tedy máte vztah k organizačním strukturám katolické církve či k papežovi? Jste poslušni papeže?

Se Svatým stolicem náš generalát jedná, ale prioritu má a musí mít uchování plnosti tradice – autentické víry a katolické svátostné praxe, jak ostatně zdůraznil i náš generální představený Msgr. Bernard Fellay. Pokud „organizační struktury“ neplní účel, pro který jsou ustanoveny, nemají žádnou pravomoc vyžadovat podřízenost. Pokud a do jaké míry ho plní, tak tam tu pravomoc mají. S tím nemáme problém.

Před lety jsme dělali rozhovor, kde jste řekl, že se Jan Pavel II. podporou setkání v Assisi, kdy propůjčil katolické oltáře Páně ke sloužení obřadů falešných náboženství, dopustil blasfemie. Jak byste hodnotil papeže Františka? Hlavní představený FSSPX Bernard Fellay podepsal *Synovské napomenutí kvůli šíření bludů*, dokument určený papeži. Znamená to, že papež František je bludař, heretik, tedy kacír?

S papežem Františkem se jistě shodneme v nutnosti obracet se ke každému člověku s křesťanskou láskou, ovšem každé milosrdenství musí směřovat alespoň implicitně k duchovnímu milosrdenství, ke sklonění se před Bohem, k návratu do církve těch, kteří ji opustili, a příchodu těch, kteří v ní nikdy nebyli. A tam se už neshodneme. Současný papež totiž správně pochopil koncil jako počátek revolučního procesu v církvi, v dokumentech o Svatém roce milosrdenství o tom jasně psal. Jako levicový dialektik, který se aktivně podílel na revoluci v jihoamerické církvi, má také hojné zkušenosti, které teď uplatňuje celocírkevně, a proto účinně urychluje odklon koncilní církve od dvoutisícileté tradice, od nauky Kristovy, od víry v Boha, který se nám zjevil ve Starém a Novém zákoně. Toto poslouchat a následovat nesmíme. Musíme se za papeže modlit, za jeho obrácení od dialektiky k víře ve zjevenou pravdu a modlit se, aby nám Bůh po více než padesáti letech dal papeže, který neblokuje Svatý stolec za účelem šíření revoluce v církvi a neznemožňuje výkon autentického učitelského úřadu, nýbrž smýšlí a koná jako katolický křesťan. To platí ostatně více či méně i o zbytku hierarchie.

A jaké jsou vlastně vaše vztahy k řadovým katolickým kněžím? Máte s nimi nějaké kontakty?

Jak jsem již o tom hovořil, jsou kněží, kteří jsou k nám velmi nepřátelští, a především našim věřícím to ztrpčuje život. Ideologie náboženské svobody a dialogu je velmi nesnášenlivá vůči těm, kteří mluví a konají jinak, než se od nich v rámci této ideologie očekává. Ale máme velmi mnoho dobrých zkušeností s obyčejnými kněžími, a nejen těmi konzervativními. Mezi slušnými lidmi je dohoda při respektování osobnosti druhého člověka většinou možná. To neznamená, že se s každým musíme shodnout, že bychom slevovali z principů, které zastáváme, ale proč si dělat podrazy a vzájemně si ubližovat? A proč si nepomoc tam, kde je to možné? To je v podstatě princip katolické tolerance vůči lidem jiného přesvědčení, ke kterému se plně hlásíme. Jen vyznávání pravdy, které jde ruku v ruce s respektem k člověku, je projevem křesťanské lásky.

A se kterými kněžími tedy spolupracujete?

O konkrétních vztazích s konkrétními kněžími mluvit nebudu, já bych s tím problém neměl, ale oni by ho mít mohli. Nejedna hierarcha u nás totiž zastává zásadu: „Raději se bavte se zednáři a satanisty než s lefebvristy.“ To není nadsázka, to je bohužel skutečnost.

Jak vůbec vypadá nynější stav postupu vaší registrace u ministerstva kultury? A proč je podle vás ministr Herman proti FSSPX podjatý?

V náš prospěch dopadlo vyjádření ministerstva vnitra a oba znalecké posudky. Jak nám potvrdila pracovnice ministerstva kultury, i ověřování podpisů věřících dopadlo pro nás pozitivně. Proto se ministerstvo kultury uchýlilo k obstrukcím, na které jsme museli reagovat. Mimo jiné nepřímo dopisem vyzvalo ČBK, aby přistoupila jako účastník řízení. Nyní čekáme na rozhodnutí, lhůtu určil pan ministr Herman do 31. prosince. Osobní zájem pana ministra, vazby na ČBK a jiné důvody, o tom by se mohlo široce spekulovat, ale to není důležité. Podstatné je, že ministerstvo kultury je povinné jednat podle zákonů České republiky, a ne jako velký inkvizitor ve službách koncilní církve, to je jediné, co požadujeme.

Za zmínku snad ještě stojí úsměvná námitka ČBK, že by věřící mohlo mást, že se naše bratrstvo jmenuje po sv. Piu X., po katolickém světcí. To by pak ČBK mohla požadovat i zrušení či zákaz všech společností, spolků i aktivit, které se například jmenují po sv. Václavovi, s odvoláním, že je to katolický světec a může to mást věřící. Rovněž by mohli z téhož důvodu požadovat od

pravoslavných, aby neslavili svátky katolických světců a přejmenovali většinu svých kostelů. Slušně řečeno, myslím, že by neuspěli. Měli by se raději zaměřit na výuku katechismu, aby věřící, kteří jsou jim svěřeni, byli schopni rozlišovat mezi tím, co katolické je a co není, mnohým se to čím dál méně daří, jak o věřících koncilní církve poznamenal i znalec ve druhém posudku.

Pokud nebudete registrováni, budete se nějak bránit?

Když jsme začali o registraci usilovat, nechtěli jsme vyvolávat s nikým konflikt. Náš cíl byl jediný: vzhledem k rozšíření našeho apoštolátu regulovat náš vztah k českému státu, který je naší drahou vlastí a který chceme respektovat. Ale bude-li s námi nespravedlivě zacházeno, budeme se bránit, a to se vši rozhodností všemi legálními prostředky. K podlostem, jak jsme se s tím setkali u našich nepřátel, se snižovat nehodláme.

Navíc jsme pevně přesvědčeni, že nelze dát prostor ke svévoli státních úřadů při porušování zákonů a ústavního pořádku České republiky, zde bychom považovali obranu i za občanskou povinnost. Pořád však ještě doufáme, když už pan ministr osobně stanovil lhůtu, že nakonec naše registrace proběhne bez dalších zbytečných průtahů a komplikací, podle našeho názoru by to bylo nejpříjemnější pro obě strany, alespoň my si jistě v soudních sporech nelíbujeme.

Jaký je smysl a funkce působení FSSPX obecně a v ČR?

Naše stanovy nám ukládají jako hlavní cíl výchovu kněží a pomoc kněžím. V současnosti v našich seminářích vzděláváme kněze pouze pro sebe a spřátelené řády. Ale pomoc kněžím, poskytnutí útočiště, kde mohou pohovořit o svých problémech, anebo jenom přátelsky si s někým popovídat, což nelze podceňovat, naši činnost provází neustále. Také knihy, které vydáváme, jim zprostředkovávají postoje našeho zakladatele Msgr. Lefebvra, je to naše drahocenné dědictví, které pomohlo zorientovat se v krizi církve nám a které rádi poskytujeme druhým. A zájem o ně je, obzvláště v poslední době.

Vzhledem k prohlubující se krizi církve je velmi podstatnou součástí naší činnosti pastore pro věřící, kteří se na nás obracejí a s naším apoštolátem se identifikují. To neznamená, že by k nám nemohl přijít i někdo zvenčí,

v tomto jsme velmi otevření. V různých zemích má náš apoštolát jistě místní specifika, ale základní principy jsou všude stejné.

V čem vám nejvíce vadí jednání „údu“ „oficiální“ katolické církve?

To nelze říci obecně, neb, jak říká svatý Pavel, jsou údy různé vznešenosti. U těch méně vznešených nám vadí odklon od katolické víry a praxe, u méně vznešených způsobem jednání i elementární absence lidské slušnosti. Obojí nemusí jít nutně ruku v ruce.

Jak se stavíte k tomu, že papež, část duchovních i věřících z oficiálních struktur katolické církve podporují muslimskou imigraci do Evropy?

Islám představuje vzhledem ke své násilné podstatě hrozbu, tedy nejedná se jen o problém podpory šíření falešného náboženství, což je však teologicky primární. Ale u těchto lidí to odpovídá jejich ideologické představě ekumenické archy světových náboženství, kterou se touto podporou souboje protikladů snaží dialekticky budovat. Globalizace na náboženské rovině totiž předpokládá nejprve rozmělnění různých náboženských systémů, jejich otupení a homogenizaci příslibem jejich vyznavačů. To je patologická a bezbožná teorie. Praxi možná s hrůzou budeme pozorovat v nedaleké budoucnosti.

Můžete váš postoj k islámu ještě rozvést? Zakladatel bratrstva Marcel Lefebvre byl obviněn z rasismu za výroky, že „nejlepší věcí pro muslimy by bylo odejít zpět domů“. A za to, že řekl, že muslimové ve Francii budou „pomaličku zavádět své zákony. Křesťanské zákony nemohou být v souladu s islámským právem... Muslimové nemohou být katolíky, nemohou být pravými Francouzi. Nesmíme jim dovolit se organizovat politicky nebo nábožensky. Budování mešit je katastrofa!“ „Žádejte vládu, aby zastavila islám. Tato dvě náboženství (křesťanství a islám) nemohou žít spolu. Je to nemožné. Jestliže bude každým rokem ve Francii o pět set tisíc muslimů více, uvidíte, jaké to bude... s jejich mešitami. – Když jim nějaký vůdce řekne: ‚Pobijte křesťany.‘ Když zabíjejí křesťany, zachraňují tím svoji duši i duši toho, koho zabil. Tak proč to neudělat, ne?“ řekl též...

Jak jsem řekl, je to ze své podstaty násilná náboženská ideologie, poměrně primitivní, která konvenuje pudům člověka. Proto se poměrně rychle šíří a těžko se z ní vystupuje, jako ostatně u všech radikálních sekt. Tím nepopírám, že se v dějinách výjimečně vyskytly i mírumilovné odnože islámu, ovšem sporadicky, které nicméně odporují podstatě Koránu. Také takzvaná muslimská vzdělanost je pouze převzatá křesťanská vzdělanost od násilně podmaněných národů, ale islamizací se zastavil její veškerý další rozvoj. Právo šaría, o kterém se nyní mnoho hovoří, logicky vyvěrá z Koránu a muslimské víry. Že přístup k člověku, který je tímto právem kodifikován, je s křesťanskými hodnotami naprosto neslučitelný, je evidentní.

Nutné je rozlišovat mezi ideologií islámu a muslimy jako jednotlivci, kteří jsou v jeho zajetí – za jejich obrácení je třeba se modlit a při konverzi jim pomoci. To ovšem nemá s masovým importem muslimů do Evropy nic společného. Ale o tom jsem již hovořil výše.

Největším problémem Evropy však není islám, ale odpad od katolické víry, na níž celá křesťanská civilizace vyrostla. Pokud by Evropa nebyla trestána islámem, bude trestána jinak, ale bez obrácení zpět k víře nemá žádnou budoucnost.

Nemůže chování některých představených církve, kteří hájí vítání imigrantů, vyvolat odpor vůči katolicismu? Že se třeba i spravedlivý pohan, který by i měl zájem seznámit se s učením církve a v přirozených hodnotách by s jejím učením v drtivé většině souhlasil, může od církve s odporem odvrátit s podezřením, že se podílí na vlastizrádných aktivitách, kdy podporuje ty, kteří nás chtějí zotročit a porobit?

Že někteří představitelé církve jí dělají pouze ostudu a že to nejsou jenom někteří jednotlivci, jak i to patřilo k dějinám církve, je smutné faktum. Dalo by se v podstatě říci, že koncil zahájil hnutí za zostouzení katolické církve, to k ideologii koncilní církve patří. Uvědomme si, že každé sektářství, i to koncilní, je útok na zdravý lidský rozum. Proto také po koncilu se k církvi málokdo obrací, ale mnozí od ní odpadají. Církev ale přesto zůstává neposkvřená a svatá nevěsta Ducha Svatého a mystickým Tělem Kristovým, proto odpad od ní nikoho neomlouvá, byť větší vina může být na straně těch, kteří svým chováním brání přístupu k ní. Ale Kristus svoji církev neopustil, o tom svědčí katolická tradice.

Příběhy obrácení z exercicií

(podle knihy: André Romagnan: Setkali se s Kristem)

André Romagnan uveřejnil v Tequi (Paříž) roku 1979 pod názvem „Ils ont rencontré le Christ“ celou řadu příběhů obrácení, která se přihodila u příležitosti ignaciánských duchovních cvičení (exercicií). Níže uvedené příběhy pocházejí z výběru vydaného v němčině ve čtvrtletníku Kněžského semináře Srdce Ježíšova v Zaitzkofenu „Dives in omnes“ (1/1997).

Drobný obchodník

Těchto exercicií, které se konaly v Saint-Joseph-les Méés, v departementu Basses-Alpes, se zúčastnila jen malá skupina mužů. Mezi exercitanty se nacházel jeden ještě mladý muž. Řídil malou továrnu v jižní Francii. Velmi zaujat zábavami a slavnostmi byl vždy první, když šlo o to připravovat nové plesy a veselice. Několik týdnů už nemohl dál; velké hoře z lásky. Jeden účastník exercicií, kterého sotva znal – z obchodních vztahů – a jemuž se svěřil se svým zmatkem a znechucením, mu vícekrát radil, aby vykonal tyto exercicie. „Ale co mají tyto exercicie za význam?“ – „To se nedá vysvětlit, důvěřujte mi, je to uzdravení... Uvidíte!“

Nakonec se pro ně rozhodl a nyní je tu – zvědavý, pozorný, zaražený. Ohledně náboženství nerozumí ničemu, přece však je inteligentní. Chápe rychle. Má neuvěřitelný zájem. Přesto byly oba první dny namáhavé. Obrácení je vždy bolestné, v posledních měsících tolik vytrpěl; někdy více, někdy méně. Ale když je to podmínka pro spásu..., tak se vyplatí trpět ještě o něco déle. Analyzuje své pocity, své dojmy. Jak je to jen zvláštní: na jedné straně tohle silné utrpení, které hlodá na duši, na druhé straně tento druh radosti, či spíše těšení se..., nepopsatelné očekávání, veliká touha po tak nové, tak úžasné nauce.

Princip a základ: křesťanský optimismus...; kéž by to byla pravda! Jaký záchranný člun! Jaké oživení ubohého dobrodružství mého života, který jsem pokládal za nepodařený, zpackaný, zfušovaný, ukončený... „První týden“ exercicií mu umožnil pochopit mnoho věcí a jako první věc mu poskytl vysvětlení utrpení, jeho vlastní bídy a bídy člověka vůbec.

Zpověď – jaké osvobození a jaká lehkost po ní! Přijímání – jaké setkání! Radost, slzy radosti; světlo, plnost světla. Ještě nikdy předtím nezažil takové naplnění.

Poslední tři dny mu připadly opravdu krátké. Nové a ještě větší osvětlení a radosti se přidružily k těm dosavadním. Byl z něho jiný člověk, když nakonec odjížděl zpět domů..., nový člověk, dalo by se říci, omládlý, rozzářený. Po jeho návratu, jak vypráví brožura „Puissance et actualité d'une oeuvre“, následoval strhující apoštolát. „Našel jsem,“ říkal, „ten nejvzácnější poklad, jaký si člověk dokáže představit.“ V měsíci květnu byl tento zapřísáhlý světák předmětem obdivu celé farní obce pro pravidelnou přítomnost a usebranost při pobožnostech mariánského měsíce.

Důlní inženýr

Když zodpovědný účastník exercicií opět uviděl svého chráněnce obráceného, považoval to za bohatou odměnu za svou námahu, ale také pochopil, že toto krásné obrácení musí využít „ad maiorem Dei gloriam“. Svěřil svůj plán kaplanovi a ten byl nadšen: „Kdybychom se tak pokusili o masový nával na exercicie, přičemž si posloužíme obrácením pana G.“ – „Nejdříve si musíme pojistit účast nějakého velmi známého muže, jeho jméno zcela nahoře na seznamu účastníků by mohlo zajistit úspěch akce.“ – Oba se podívali do telefonního seznamu... a nakonec se shodli na tom, že se pokusí přesvědčit inženýra B. z jejich malého města.

„Půjdeme tam všichni tři, nejdřív necháme mluvit nově obráceného, potom budeme inženýrovi vyprávět o svých plánech a o naději, kterou v něj vkládáme.“ – Oba naši komplikové se modlili a přiměli k modlitbě i kláštery a děti, aby pojistili duchovní úspěch svého podniku. Byl to bláznivý podnik, neboť maloměsto S. je v první řadě velmi rušné obchodní a zábavní centrum, kde nadpřirozeno má ještě menší váhu než kdekoli jinde.

O několik dní později se jednoho večera objevili naši tři spiklenci v kanceláři pana inženýra. Ten byl přetížen prací..., jeho psací stůl byl pokrytý spisy, samé stavitelství.

Poněkud netrpělivě prohlásil: „Pánové..., poslouchám.“ – „Začněte... Vy...“, řekl kaplan konvertitovi. – „Ne, já ne, ale Vy,“ obrátil se konvertita na zodpovědného muže, který za sebe řekl kaplanovi: „Bylo by lepší, kdybyste začal Vy sám...“ – „Och! Pánové, rozhodněte se,“ vmísil se do hovoru inženýr. „Nemohou ztrácet čas, podívejte se na můj stůl!“

Obrácený se rozhodl. „Takže, pane inženýre, právě jsem strávil pět dnů v ráji..., cenné hodiny..., nepopsatelné, to nelze ani vyjádřit. Nikdy bych si nemyslel, že za pět dnů...“ Inženýr začal být netrpělivý: „A dál?“ Kaplan ukázal na zodpovědného exercitanta a řekl inženýrovi: „Tento pán už se také zúčastnil tohoto sezení neboli exercicií. Vrátil se nadšený... a také

proměněný.“ První účastník exercicií pokračoval: „Ano, pane inženýre..., to nelze vysvětlit..., to se musí prožít, aby se tomu dalo věřit. Těchto pět dnů může mít v životě člověka mimořádné, nepředvídatelné následky... a my jsme mysleli, že možná i Vy sám...“ – Inženýr začínal rozumět..., složil hlavu do dlaní a začal: „Jsem asistent na matematiku..., zabýval jsem se výpočty pravděpodobnosti; nesmírně žasnu nad tím, že ve městě s 15 000 obyvateli volně běhají tři blázni a že se tito tři blázni dnes večer sejdou v mé kanceláři. To je opravdu trochu moc, to nedokážu pochopit...“

Naším třem komplicům se podařilo ho trochu uklidnit a potvrdili svůj úmysl: „Ano, počítali jsme s Vámi zcela nahoře v seznamu na těch pět dní...“ Inženýr zase spustil: „Ale já nemám čas, přátelé, jděte do farního kostela..., tam najdete dobré staré pány, kteří jsou v důchodu, kteří nemají co na práci, a ti, jak si myslím, si Vás s radostí poslechnou, ale pro mě je to nemožné..., podívejte se na všechny tyto spisy!“

Přesto se jim podařilo přimět k slibu, že kdyby se opravdu velký počet lidí z města rozhodl pro tyto exercicie, mohl by snad zapůjčit auto. Slíbil to, aby se jich zbavil, pevně přesvědčen o tom, že se ihned, jakmile překonají svou krizi, uklidní a nechají ho na pokoji.

Přece se však našim třem ztřeštěncům po velmi mnoha návštěvách, odmítnutích, modlitbách a obětech podařilo dát dohromady tucet účastníků. Inženýr, který si myslel, že se jich zbavil, je jednoho večera spatřil opět přicházet s jejich seznamem. Řádně užaslý nad jejich vytrvalostí a ohromen kvalitou přihlášených, rád svolil k tomu, že dá k dispozici auto; a protože ho někdo poprosil, aby sehnal řidiče, a on se ocitl v rozpacích, navrhl jeden z oněch tří: „A proč ne Vy?“ Jako správný poražený s úsměvem souhlasil.

Poté, co byl při odjezdu k účinnosti exercicií skeptický, přesto ale loajální, vrátil se zázračně proměněný. Na zpáteční cestě obdržel z rukou svého biskupa biřmování. Nyní přináší jako neúnavný apoštol Boží slovo do všech okruhů lidí.

Militantní komunista

Náš inženýr změnil bydliště. V jeho nové farní obci byly exercicie sotva známé a on tam působil více než rok, aniž by se na ně někdo přihlásil. Tím se však nenechal odradit; věděl, že se vyplatí získat někoho pro exercicie, ale že toto vítězství – neboť je to opravdu vítězství – se musí draze zaplatit modlitbami a obětmi. Konečně se mu podařilo získat čtyři jisté přihlášky na příští exercicie v Athisu u Paříže. Považoval to za bohaté odškodnění za dvanáctiměsíční námahu. Mezi přihlášenými se nacházel jeden hodinář.

V den před začátkem exercicií mu sousedka, která je provdaná za španělského komunistu, přinesla hodinky svého muže. „Musíte je co nejdříve opravit!“ – „To nepůjde, musíte trochu počkat, zítra odjízďím na týden pryč!“ – „Jakže, Vy jedete už v červnu na dovolenou?“ – „Ne, na dovolenou ne..., jak to mám říct? ... Dobře tedy, budu trávit týden u farářů!“ Sousedka s hodinkami zase odešla a večer je vracela svému muži se slovy: „Ten hodinář tvé hodinky nemůže opravit..., zítra jede pryč.“ – „To si bere už v červnu dovolenou?“ – „Ne, nebere si dovolenou, jede na jedno místo, kam ty nikdy nepojedeš!“ Zasažen ve své hrdosti „tvrdého“ muže – v roce 1936 vedl válku na straně rudých a nyní byl nejpevnější oporou místní skupiny Komunistické strany – odvětil Španěl, Kastilec z Avily, samolibě: „Místo, kam já sám nikdy nepojedu, a proč?“ – „Proč? ... Protože pan V., tak mi to řekl, chce strávit týden u farářů.“ – „Týden u farářů? Tento pan V., který je tak sympatický? Poslyš, to je zvláštní..., a proč bych já neměl jet s tímto panem V.!“ – „Ty, a u farářů?“ – „Ano, já u farářů. Řekni mu, že mám v plánu jet s ním!“

A tato ohromená, ale poslušná manželka vyřídila vzkaz hodináři, jenž se nedivil o nic méně. „Váš muž... se mnou... na exercicie? To přece není možné!“ – „Proč ne? Řekl, že s Vámi chce jet, myslí to vážně, trvá na tom.“ Hodinář sáhl po telefonu; podařilo se mu dovolat zodpovědnému inženýrovi; vysvětlil mu celou záležitost a inženýr celý šťastný odpověděl: „Jen přiveďte toho Vašeho rudého Španěla! Co by se tak mohlo stát? Uvidíme...“

A tak přijeli do Athis Mons v pěti místo ve čtyřech, kteří byli původně ohlášení. Španěl zahájil exercicie, tak trochu zaražený tvář v tvář této podívané, pro něho tak nové: muži, kteří se modlí, ohleduplná, bratrská láska, věčné pravdy, které na něj padaly jako blahodárny déšť..., pohled zpět do minulosti..., vnitřní otřes, který znají všichni účastníci exercicií, ale zvláště ti, kteří přicházejí více zdaleka..., ticho, jež je současně uklidňující i bolestné..., toto ticho, v němž uslyšel dosud neznámý hlas..., zapomenutý hlas. Ale přece jen – jak jednoho dne řekl jiný obrácený exercitant – rohatý bdí... a boj se rozhořel velmi rychle, silně, chvílemi dokonce strašně. Protože náš Kastilec byl inteligentní, velice rychle pochopil, že to, co ho učí tam, není slučitelné s tím, co ho až dosud učili jiní. S hrůzou již poměřoval propast, která odděluje pravdu od bludu, lásku od nenávisti. Plný neklidu cítil, jak se v jeho nitru hroutí všechny základy, všechny jistoty, všechny ideály, pro které tolikrát riskoval i svůj život.

Běhal od jednoho exercičního kazatele k druhému a jednomu po druhém nadával: „Ach! Půjde to tak daleko, že zničíte můj marxismus! A stále jste to Vy, kdo mluví, a já nesmím říct ani jediné slovo! ... Nevím, co budu dělat... Víte..., už jsem ve Španělsku zabil kněze a možná...“ Uklidňovali jsme ho, jak to jen šlo, někdy trochu zděšení z těchto výlevů, z této prudkosti, které byly o to silnější, když byly v kapli během přednášek potlačovány. Tak jsme dospěli ke konci první části duchovních cvičení a ke zpovědi. Španěl na ni samozřejmě ještě nebyl zralý. Přesto jsme se dozvěděli (duchovní z jiného domu nám při zpovědi vypomáhal), že tohoto kněze spontánně požádal o zpověď, 24 hodin po ostatních, a že další den velmi diskrétně znovu slavil první svaté přijímání. Nastal poslední den. Přijelo mnoho bývalých exercitantů z Paříže či z pařížského okolí, aby se potěšili z radosti nováčků a trochu se nadýchali exercičního vzduchu. Postupně si stoupali někteří pánové, aby vyprávěli o své radosti, o obdržených milostech, o nových horizontech, které se před nimi otevřely, o perspektivách, jež odhalili v návaznosti na tyto exercicie. Nejprve hovořil jeden advokát, potom lékař, důstojník, ministerský úředník, odborník v reklamě – všechno muži „jak se patří“ vzdělaní, kteří dovedou mluvit. Náš Kastilec seděl na mé straně, stále poněkud nejistý v tomto prostředí, které se lišilo od všeho, co dosud poznal. V jednu chvíli ticha jsem k němu bez okolků promluvil: „Nechcete také Vy něco říci, Vy?“ Změřil si mě na okamžik svýma černýma, velmi zářivýma očima, nejdříve trochu nerozhodný; potom se zvedl, malý, suchý, pravý Kastilec, hlavně rozpačitý. S lehce skloněnou hlavou se letmo podíval vpravo, poté vlevo, jako kdyby hledal pomoc. Jak nešťastně vypadal! Ale kolem panovala všeobecná sympatie, zjevná přízeň; ostatní účastníci exercicií, kterým byl nápadný, se za něho už tolik modlili; hosté při pohledu na tento ztrápený obličej pochopili, že se muselo odehrát nějaké drama. A do tohoto ticha, plného očekávání, konečně promluvil, ten rudý Kastilec, spoluobčan velké svaté Terezie, drsným hlasem, přičemž se snažil zadržovat vzlyky, kterými se už zachvíval, a také slzy, které se mu draly do očí, se silným kastilským přízvukem, úsečně, dramaticky, že to námi až otřáslo: „Ó ano! Pochopil jsem, pochopil jsem.“ Na chvíli se odmlčel, aby se pokusil zadržet slzy. Potom zvedl pravou ruku se zaťatou pěstí – starý zvyk, který ve slavnostní okamžik opět ožil, když měl složit novou přísahu: „A teď budu stát v první řadě armády Kristovy..., pochopil jsem, a když to bude muset být, pro Krista zemřu! Ale jak vám to mám za zlé, vám katolíkům..., kteří máte pravdu a tak málo ji necháváte vyzařovat ve svém jednání nebo

ve svém životě! Když pomyslím na to, že za mnou stojí tisíce a tisíce dělníků, kteří byli také strženi špatnými vůdci a kteří nevědí, jak se věci mají, a kteří by byli tak velkodušní ve službě Kristu, kdyby jen znali pravdu! Ano, já jsem pochopil, a když bude třeba, zemřu pro Krista!“ Jaká síla, jaká rozhodnost v těch slovech. Hluboce zasažení tímto dramatickým prohlášením všichni přítomní plakali. V ten večer jsme prožili jednu z nejúchvatnějších hodin našich exercicií, tak bohatou na dojetí. Nikdy na ni nezapomeneme.

To, co po tomto úžasném obrácení následovalo, nám o několik týdnů později vyprávěl náš inženýr: „Pár dní po exerciciích se Španěl odebral na schůzi místní skupiny strany. Přihlásil se ke slovu: ‚Soudruzi, tady vás uvádějí v omyl..., podvádějí vás... Stalin... je zločinec..., Thorez taky... a ti ostatní stejně tak. Ty, kteří budou chtít, zavedu na místo, kde se každému říká pravda; a co se týká mé příslušnosti ke straně..., podívejte, co s ní udělám:‘ Vytáhl svou členskou legitimaci, roztrhal ji na čtyři kusy a hodil před členy předsednictva. Poté vstoupil do skupiny katolíků ve své obci; a na každé schůzi – byl vždy přítomen z návyku na starou disciplínu –, když rozhovory vážly nebo zbloudily k lehčím tématům, vracel tento Španěl přítomné někdy i prudce zpět do reality: ‚Takže, kdy začneme s dělnickým apoštolátem? Co můžeme udělat pro to, abychom tyto ubohé svedené dělníky zase přivedli zpět?‘

To trvalo deset měsíců; potom poznal náš Kastilec, jenž se vlastně ničím nevyučil – neboť když se ještě jako úplný mladík přidal k rudým oddílům ve Španělsku, byl jen pomocným dělníkem –, opět nezaměstnanost. Snažil jsem se pro něho najít práci, ale on dal přednost odchodu do Anzinu do dolů, kde mu slíbili zaměstnání. Doporučil jsem ho několika kolegům v této oblasti. Od té doby jsem o něm už nic neslyšel.“

Modlitby za zdárný průběh generální kapituly

Přijď, ó Duše přesvatý, – rač paprsek bohatý – světla svého v nás vylít!
Přijdiž, Otče nebohých, – dárce darů přemnohých, – rač nám myslí
osvítit.

Božský Utěšiteli, – sladký duší příteli, – rač nás mile zotavit.
V práci libý pokoji, – smiřiteli v rozbroji, – rač nás v pláči ukojit.
Ó Ty světlo blažící, – srdce v Tebe věřící – rač milostně naplnit.
Člověk bez Tvé pomoci – slábne a je bez moci, – vše mu může uškodit.
Skvrny s duší našich smaž – a vyprahlá srdce svlaž, – raněné rač vyhojit.
Srovnej, co je zkřiveno, – ohřej, co je studeno, – a nedej nám zabloudit.
Rač nás, v Tebe věřící – a Tě vroucně prosící, – dary sedmi podělit.
Uděl v ctnosti prospěchu, – v smrti blahou útěchu – a dej v radost věčnou
vjít.

Neposkvrněné Srdce Panny Marie, oroduj za nás!
Sv. Pie X., oroduj za nás!

Modlitba za svatořečení J. E. arcibiskupa Marcela Lefebvra

Pane Ježíši, věčný veleknězi, ve své dobrotě jsi povolal svého věrného
služebníka Marcela Lefebvra k biskupskému úřadu a udělil mu milost
být neohroženým obhájcem oběti Mše svaté, katolického kněžství, Tvé
svaté Církve a Apoštolského stolce, odvážným apoštolem Tvého
království na zemi, ve víře horlivým služebníkem Tvé nejsvětější Matky
a zářným příkladem lásky, pokory a všech ctností.

Proto Tě prosíme, uděl nám s ohledem na jeho zásluhy milosti, které si
vyprošujeme, abychom jej pro jeho mocnou přímluvu spatřili jednoho
dne povýšeného k úctě oltáře.

Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB NA ÚNOR – BŘEZEN

Růženec a možnost svaté zpovědi vždy půl hodiny před Mší sv.

BRNO-ČERNOVICE

Kaple Královny posvátného růžence, Faměrovo nám. 26

25. 2.	– 17.30	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Ostatní neděle	– 10.00	– Mše sv. chorální a Svátostné požehnání
Každé úterý	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem
2. 2.	– 18.00	– Svěcení svící a Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 2.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
14. 2.	– 18.00	– Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální
20. 2.	–	– Mše sv. není
21. 2.	– 18.00	– Mše sv. s lidovým zpěvem (ráno Mše sv. odpadá)
2. 3.	– 18.00	– 1. pátek – Mše sv. s lidovým zpěvem
3. 3.	– 8.00	– 1. sobota – Mše sv. s lidovým zpěvem
7. 3.	– 18.00	– Sv. Tomáše Akvinského, patrona křesťanských akademiků – Mše sv. chorální
19. 3.	– 18.00	– Sv. Josefa – Mše sv. chorální
25. 3.	– 10.00	– Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální
29. 3.	– 18.00	– Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
30. 3.	– 10.00	– Jitřní hodinky
	– 17.00	– Bohoslužba Velkého pátku, zakončená rozjímáním na Božím hrobě do večera Bílé soboty
31. 3.	– 18.00	– Bohoslužba Bílé soboty a slavné Vzkříšení
1. 4.	– 10.00	– Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů
Ostatní dny	– 8.00	– Mše sv.

PRAHA

Praha-Michle, Michelská 1/7, Domov Sue Ryder

2. a 4. neděle v měsíci	– 10.00	– Mše sv. chorální
1. a 3. neděle v měsíci	– 17.30	– Mše sv. chorální

14. 2. – 17.30 – Popeleční středa – udílení popelce a Mše sv. chorální
 25. 3. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální
 29. 3. – 18.00 – Zelený čtvrtek – Mše sv. a po ní rozjímání v Getsemanské zahradě
 30. 3. – 17.00 – Bohoslužba Velkého pátku
 31. 3. – 18.00 – Bohoslužba Bílé soboty
 1. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

PSTRUŽÍ (u Frýdlantu nad Ostravicí)

Dům sv. Prokopa, dříve U Žáčků, č. p. 107

- 1., 3. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
 2. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
 25. 3. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální
 1. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

PARDOBICE

Dům techniky Pardubice, nám. Republiky 2686

2. a 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
 25. 3. – 10.00 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální

Místo konání dle ohlášení

1. 4. – 10.00 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

ČESKÉ BUDĚJOVICE

Metropol, Senovážné náměstí 2

1. a 3. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
 1. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

UHERSKÝ BROD

Hřbitovní kaple, Starý hřbitov

1. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
 1. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

ŽDÁR NAD SÁZAVOU

Kaple sv. Eliáše, proroka, nám. Republiky 1485/7, 1. patro

2. a 3. neděle v měsíci – 17.30 – Mše sv. chorální
 4. neděle v měsíci – 10.00 – Mše sv. chorální
 3. 2. – 16.00 – 1. sobota – Mše sv. chorální
 3. 3. – 16.00 – 1. sobota – Mše sv. chorální
 25. 3. – 17.30 – Květná neděle – svěcení ratolestí a Mše sv. chorální
 1. 4. – 17.30 – Hod Boží velikonoční – Mše sv. chorální a svěcení pokrmů

JABLONEC NAD NISOU

Eurocentrum – malý sál, Jiráskova 7

11. 2. a 11. 3. – 10.00 – Mše sv. chorální

VELKÉ MEZIRÍČÍ

Kaple Krista Krále

15. 2. a 15. 3. – 17.30 – Mše sv.

Naše internetové stránky: <http://fsspx.cz>

Telefon na prioritát: 548 210 160

Dárcovské konto:

Název účtu: **Credidimus Caritati, z. s.**

Měna účtu: **CZK**

Číslo účtu: **2200878124**

Kód banky: **2010**

Na požádání můžeme dodat potvrzení o peněžním daru pro Credidimus Caritati, z. s. Za všechny příspěvky na naši činnost děkujeme a Pán Bůh zaplatí.